

ACADEMIC JOURNAL
5th Issue - Volume I

Faculty of Humanities
University of Kelaniya
2017

- මෙම ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහයේ අන්තර්ගත ලිපි ඒ ඒ විෂය ක්ෂේත්‍ර පිළිබඳ ප්‍රවීණ විශ්වවිද්‍යාලය ආචාර්යවරුන් විසින් අධීක්ෂණය කොට අනුමත කරන ලදී.
- මෙහි ඇතුළත් සියලු ලිපිවල අයිතිය ඒ ඒ ලේඛකයන් සතුවන අතර අක්ෂරවිනාශය, පද බෙදීම ආදිය ලේඛකයාගේ අභිමතය පරිදි සිදු කොට ඇත.

ප්‍රභා ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය පස්වන කලාපය - පළමු වෙළුම
මුද්‍රණය : 2017

ISBN 2279 - 3127

පිටකවරය සැලසුම : මහාචාර්ය පැට්‍රික් රත්නායක
ඡායාරූපකරණය සහ

පිටකවරය සැකසුම : ඩී. රවීන් පූර්ණික

පිටු සැකසුම : උඩගලදෙණියේ ධම්මවිමල

මුද්‍රණය : විද්‍යාලංකාර මුද්‍රණාලය

ප්‍රකාශනය : මානවශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

இலங்கையில் தமிழ் மொழியை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்கின்ற மாணவர்கள் பேச்சுத் தமிழில் காலங் காட்டும் வினைச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் ஏற்படுத்தும் இலக்கணத் தவறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆய்வு

Sujitha Srikantharajah

Tamil is a Language of the Dravidian family which also includes Malayalam, Telugu, Kannada and a number of other languages in India. It has most of its speakers in the south Indian state of Tamil Nadu, but it is also the second major language in Sri Lanka, where it is spoken as mother tongue by over twenty percent of the total Sri Lankan population. Tamil Language has been taught as a second language in schools and universities of Sri Lanka. Moreover, the structure of the verb forms of spoken Tamil is different from the verb forms of spoken Sinhala. Therefore, the students who learnt Tamil as a second language have faced many difficulties particularly, in the verb forms of spoken Tamil.

Key words: first Language, Second Language, Sinhalese, Tamil, Tenses, verb roots.

ஆய்வு அறிமுகம்

இலங்கையில் தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகள் வழக்கில் உள்ளன. சிங்கள மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களால் தமிழ் மொழி இரண்டாம் மொழியாக

பாடசாலைகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கற்கப்படுகின்றது. அந்தவகையில் களனிப் பல்கலைக்கழக, மொழியியல் துறையானது தமிழ் மொழியை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பித்தல் தொடர்பான பல்வேறு கற்கைநெறிகளை நடாத்தி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவற்றுள் தமிழ் மொழி சான்றிதழ் கற்கைநெறியும் ஒன்றாகும். இது பகுதி-I, பகுதி-II என வகுக்கப்பட்டு, இரண்டு வருட காலப் பகுதியைக் கொண்ட கற்கைநெறியாக உள்ளது. பகுதி-I இல் பேச்சுத் தமிழ் இலக்கணமும், பகுதி-II இல் எழுத்துத் தமிழ் இலக்கணமும் கற்பிக்கப்படும். இச் சான்றிதழ் கற்கைநெறி- பகுதி-I (பேச்சுத்தமிழ்) பயின்ற சிங்கள மொழி மாணவர்கள், தமது இறுதிப் பரீட்சையில் காலங்காட்டும் வினைச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் ஏற்படுத்திய தவறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஏறத்தாழ ஐந்நூறு மாணவர்களின் விடைத்தாள்களை பரிசீலனை செய்ததன் அடிப்படையில் 70 சதவீதமானோரிடம் இத் தவறு இனங்காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது..

பொதுவாக மொழிகளில் பேச்சு வடிவம், எழுத்து வடிவம் எனும் வடிவ வேறுபாடு காணப்படும். தமிழ், சிங்களம் ஆகிய இரு மொழிகளும் பேச்சு, எழுத்து ஆகிய இரு வேறுபட்ட வடிவங்களைக் கொண்டுள்ளன. பிற மொழி கற்றலில், எழுத்துமொழி மட்டும் கற்ற ஒருவர், எழுத்துமொழி மூலம் தொடர்பாடலை மேற்கொள்ளுதல் என்பது அசாத்தியமானது. தாய்மொழி கற்றல், இரண்டாம்மொழி கற்றல், அன்னியமொழி கற்றல் ஆகிய மொழி கற்றல் கற்பித்தல் செயன்முறைகளில் மொழியியலாளர்கள் பேச்சுமொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். அந்தவகையில், இலங்கையில் தமிழ் மொழியை

இரண்டாம் மொழியாக கற்பித்தல் செயன்முறையில்
 பேச்சுமொழிக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுவது
 குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் மொழியில், வினைச் சொற்களை அவற்றின் அமைப்பு, பொருள், வாக்கியத்தில் அவற்றின் தொழிற்பாடு என்பவற்றின் அடிப்படையில் பல வகையாகப் பாகுபடுத்தலாம். அவற்றுள் காலஇடைநிலைப் பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் பாகுபடுத்தப்பட்ட வினைகளே தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினை எனும் வகைப்பாடாகும். கால இடைநிலைகளைப் பெற்று காலங்காட்டும் இயல்புடைய வினைகளை தெரிநிலை வினைகள் என்பர். இதனடிப்படையில் பேச்சு மற்றும் எழுத்துத் தமிழில் காலங்கள் இறந்த காலம், நிகழ் காலம், எதிர் காலம் என மூன்று வகைப்படும். சிங்கள மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட மாணவர்களால் தமிழை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்கின்ற போது தாய்மொழிக் குறுக்கீடும் காலங்காட்டும் வினைச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் தவறுகள் ஏற்படக் காரணமாக விளங்கலாம். காரணம் பேச்சு சிங்களத்தில் இறந்தகாலத்தைக் குறிக்க தனிப்பட்ட வினைச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அதேவேளை நிகழ் காலத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற வினைச் சொற்களே எதிர் காலத்தைக் குறிக்கவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மேலும் பேச்சுச் சிங்களத்தில் உபயோகிக்கப்படும் இத்தகைய வினைச்சொற்கள் வாக்கியங்களில் எழுவாய்க்கேற்ப திணை, பால், எண், இட விகுதிகளை ஏற்பதில்லை. இந்நிலை சிங்களமொழிக்குரிய முக்கிய தனித்துவப் பண்பாகும். காரணம், பல மொழிகளில் வினைச் சொற்கள் காலத்திற்கும் எழுவாய்க்கும் ஏற்ப இயைபு பெறாது, திணை, பால், எண், இட விகுதிகளை ஏற்காது வாக்கியங்களில்

பயன்படுத்த முடியாது. இந்நிலை சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் தனித்துவமானவை. பேச்சு சிங்களத்தில் காலப் பெயர்ச் சொற்களே வாக்கியங்களின் நிகழ்கால, எதிர்கால சம்பவங்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. இலங்கைத் தராதரப் பேச்சுத் தமிழில் மூன்று காலங்களையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கு வெவ்வேறு வினைச் சொற்களே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியிலுள்ள வினையடிகள் முக்காலங்களுக்கும் ஏற்ப வெவ்வேறு கால இடைநிலைகளைப் பெறுவதுடன், எழுவாய்க்கேற்ப திணை, பால், எண், இட விசுதிகளைப் பெற்று மொழியில் பயின்று வருகின்றன. பேச்சு சிங்களத்தில் தன்மைப் பன்மை, தன்மை ஒருமை எழுவாய் மட்டும் எதிர்காலத்தை குறிக்கையில் வாக்கிய இயைபு பெற்று வரும். பேச்சுமொழியில் தமிழ், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளுக்கிடையில் காணப்படும் இவ் வேறுபட்ட தன்மையே சிங்களமொழி மாணவர்களுக்கு பேச்சுத் தமிழில் காலங்காட்டும் வினைச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் தவறுகள் ஏற்படக் காரணமாக அமையலாம். இவ்விரு மொழிகளின் எழுத்துமொழியில் இத்தகைய வேறுபாடு இல்லை. காரணம், எழுத்துத் தமிழைப் போன்றே, எழுத்து சிங்களத்திலும் முக்காலங்களுக்கும் தனித்தனி வினைச்சொற்கள் எழுவாய்க்கேற்ப திணை, பால், எண், இட விசுதிகளைப் பெற்று மொழியில் பயின்று வருகின்றன. இதனால் எழுத்து மொழியில் காலங்காட்டும் வினைச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் சிக்கலற்ற தன்மையே காணப்படுகின்றது. எனவே அடுத்து வரும் பகுதிகளில் பேச்சுத் தமிழிலுள்ள தெரிநிலை வினைச் சொற்களின் அமைப்பை விளக்குவதன் மூலம் தமிழ் மொழியை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்கின்ற சிங்கள மொழி மாணவர்களுக்கு அவ் வினைச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் தெளிவான விளக்கம் கிடைக்கப் பெறும்.

1. பேச்சுத் தமிழில் வினைச் சொற்கள்

பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் வினைச் சொற்களை தெரிநிலை வினை, குறிப்புவினை என இரு வகையாகப் பாகுபடுத்துகின்றன. கால இடைநிலைகளைப் பெற்று காலங்காட்டும் இயல்புடைய வினைகளே தெரிநிலை வினைகள் என்பர்.

உதாரணம்:

- வா - வந்தன் (ஊலா), வாறன் (ஈலா), வருவன் (ஈலா)
- இரு - இருந்தன் (ஈலா), இருக்கிறன் (ஈலா), இருப்பன் (ஈலா)

பெரும்பாலான தெரிநிலை வினையடிகள் ஏவல் பொருளில் வரும். எனவே தெரிநிலை வினையானது காலங்காட்டுதல், ஏவல் பொருளில் வருதல் எனும் இரு பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

குறிப்புவினை என்ற பாகுபாடு பழந்தமிழ் மொழி அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வினை விசுவகளைப் பெற்று பயனிலையாக வரும் வினையல்லாத சொற்களையே தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர் குறிப்புவினை எனக் குறிப்பிட்டனர். பழந்தமிழில் குறிப்பு வினை என்ற பாகுபாடு அவசியமான ஒன்றாக விளங்கியது. ஆனால் இவை காலத்தை வெளிப்படையாக உணர்த்துவது இல்லை.

உதாரணம்:

கெட்டவன் (ஊலா), நல்லவன் (ஊலா), கரியன் (ஊலா)

1.1. வினைச் சொல்லின் அமைப்பு.

ஓரு வினைச் சொல் வினையடி + (இடைநிலை) + (விகுதி) என்ற அமைப்பைக் கொண்டிருக்கும். வினையடி கட்டாயமானது, இடைநிலையும் விகுதியும் இருக்கலாம் அல்லது இல்லாதிருக்கலாம். அல்லது அவற்றில் ஏதாவது ஒன்று இருக்கலாம். இவ் அமைப்பு வினைச் சொல் ஒன்றின் பொது அமைப்பாகும். தெரிநிலை வினை முற்றுக்களின் அமைப்பானது வினையடி+ கால இடைநிலை + விகுதி ஆகிய கட்டாய உருபுகளைக் கொண்டு விளங்கும். இங்கு கால இடைநிலைகள் முக் காலத்தையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. தெரிநிலை வினையின் இறுதி உறுப்பான விகுதி எழுவு: ப்ப் பெயரின் திணை, பால், எண், இடம் என்பவற்றை உணர்த்துகின்றது. தற்காலப் பேச்சுத் தமிழில் வழங்கும் திணை, பால், எண், இட விகுதிகள் பின்வருமாறு.

- அன் → தன்மை ஓருமை விகுதி (நான்) (ஃஃ)
- அம் → தன்மைப் பன்மை விகுதி (நாங்கள்) (ஃஃ)
- ஆய் → முன்னிலை ஓருமை விகுதி (நீ) (ஃஃ)
- ஈங்கள் → முன்னிலை பன்மை விகுதி (நீங்கள்) (ஃஃ)
- ஆன் → உயர்திணை படர்க்கை ஆண்பால் விகுதி (அவன்) (ஃஃ)
- ஆள்/ஆ → உயர்திணை படர்க்கை பெண்பால் விகுதி (அவள்/அவா) (ஃஃ)
- ஆர் → உயர்திணை படர்க்கை மரியாதை ஓருமை விகுதி. (அவர்) (ஃஃ)

-இனம், -ஆங்க, -ஆக → உயர்திணை படர்க்கை பலர்பால்
பன்மைவிகுதி (அவையள், அவங்க, அவக)(ஔழி),

-அது/-உது/-உம் → அ.:றிணை படர்க்கை ஒன்றன்பால்
விகுதி (அது) (஁/ஃக)

-அதுகள்/-உதுகள்/-உம் → அ.:றிணை படர்க்கை
பலவின்பால் பன்மை விகுதி (அதுகள்).(஁ழி/ஃலா)

இதனடிப்படையில் ஒவ்வொரு வினையும் பத்து வெவ்வேறு
வடிவங்களை கொண்டமையும்.

உதாரணம்:

வந்தன் (நான்) ஁லா (஁஁)

வந்தம் (நாங்கள்) ஁லா (஁ஃ)

வந்தாய் (நீ) ஁லா (஁ஃ)

வந்தீங்கள் (நீங்கள்) ஁லா (஁ஃ)

வந்தான் (அவன்) ஁லா (஁ஃ)

வந்தாள், வந்தா (அவள்,அவா) ஁லா (஁ஃ)

வந்தார் (அவர்) ஁லா (஁ஃ)

வந்தினம் (அவையள்) அவங்க - வந்தாங்க, அவக -
வந்தாக ஁லா (஁ஃ)

வந்தது (அது) ஁லா (஁/ஃக)

வந்ததுகள் (அவையள்) ஁லா (஁ழி/ஃலா)

அ.:றிணை படர்க்கை விகுதி (-உம்) எதிர்காலத்தைக்
குறிப்பதற்கு மட்டும் பயன்படும். ஏனைய திணை, பால், எண்,
இடம் காட்டும் விகுதிகள் முக்காலங்களுக்கும் பொதுவானவை.

உதாரணம்:

இரு - இருந்தன் (இறந்தகாலம்) சீரீலா (஁தீன காலல), இருக்கிறன் (நீழ்காலம்) சீரீலலா (லுரீனலான காலல), இருப்பன் (எதீரீகாலம்) சீரீலலா (஁னாலானகாலல)

வீனெசீசுலால் அலைப்பீல இடம்பெறும கால இடைநீலைகள் ஡ுன்று காலங்களுக்கும் வேறுபட்டவை. எதீரீகால இடைநீலைகள் (-ப்-, -ப்ப்-, -வ்-) தவீரீந்த ஏனைய இரு காலங்களீன் இடைநீலைகள் பீச்சு, எழுத்து ஆகீய வடிவங்களுக்கீற்ப வேறுபடும்.

பீச்சுத் தமிழில் இறந்தகால, நீகழ்கால, எதீரீகால வீனெசீ சூாற்கள் கூண்டுள்ள கால இடைநீலைகளை பீன்வரு஡ாறு வீரீவாக நூக்குவூாம்.

2. இறந்தகால இடைநீலைகள் (஁தீனகால பூலல)

பூதுவாகத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் -த்-, -ட்-, -ற்த்-, -இன்- ஆகீயவற்றையே இறந்தகால இடைநீலைகளாகக் கூறுகீன்றன. இருப்பீனும் தற்கால ஡ூழீயீயல் அறீஞூர்கள் -த்-, -த்த்-, -ற்த்-, -ட்-, -ற்த்-, -இன்-, -ன்- ஆகீயவற்றை இறந்தகால இடைநீலைகளாகக் கூள்கீன்றனர். இவை எழுத்து ஡ூழீக்குரீயவை. பீச்சுத் தமிழ் இறந்தகால இடைநீலைகளாவன, -ச்ச்-, -ஞ்ச்-, -ற்த்-, -த்த்-, -த்-, - ட்-, -ட்ட்-, -ண்ட்-, -ன்-, -இன்- என்பனவாகும்.

பீச்சுத் தமிழில் -ஞ்ச்-, -ச்ச்- ஆகீய இடைநீலைகளை ஓரே வீனையடிகள் ஏற்று வருகீன்றன.

உதாரணம் :- ஓழீ - ஓழீச்சன் (ஃலூலூல)

ஓழீ- ஓழீஞ்சன்(ஃலூலூல)

இவை இரு வேறுபட்ட பொருள் குறிக்கும் ஒரே வினையடியைக் கொண்ட இரு சொற்களாகும்.

இவ்வாறே -ந்த்-, -த்த்- ஆகியனவும் ஒரே வினையடியை ஏற்று வெவ்வேறு பொருள் குறிக்கக் காணலாம்

உதாரணம் :-

- வளர் → வளர் + த்த் + அன் → வளர்த்தன் (வழிவா)
- வளர் → வளர் + ந்த் + அன் → வளர்ந்தன் (வழிவா)

2.1.→-ச்ச்-

உயிர் ஒலிகள் -இ/-ஐ யில் முடிவடையும் அதிகமான வினையடிகள் (சில தவிர) - ச்ச் - எனும் இடைநிலையை ஏற்று இறந்த காலத்தைக் குறிக்க காணலாம்.

சிரி, குடி, அடி, படி, வாசி, சிந்தி
அதிகரி, பொரி, யோசி, கோவி } (-இ)+ச்ச் + விகுதி

உதாரணம் :-

சிரிச்சம், குடிச்சம், படிச்சினம், நடிச்சினம்
கதை, துடை, மறை, உழை, இறை, } (-இ)+ச்ச் + விகுதி

உதாரணம் :-

கதைச்சினம், துடைச்சம், மறைச்சம், சமைச்சா.

-ய்- எனும் மெய் ஈற்று பெறும் வினைச்சொற்கள் சிலவும் -ச்ச்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

உதாரணம் :- தோய் - தோய்ச்சன், (சீலீலா)

2.2. -ஞ்ச்-

உயிர் ஒலிகள் -இ/-ஐ யில் முடிவுறும் வினைச்சொற்கள், -ஞ்ச்- எனும் இடைநிலையையும் ஏற்று வருகின்றன. -ச்ச்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கும் வினையடிகளும் -ஞ்ச்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

1. -இ

1. ஒழி	→	2. எரி	→
ஒழிச்சான்(ஊ஁஁லா)		எரிச்சான்(஁஁஁லா)	
ஒழிஞ்சான்(ஊ஁஁லா)		எரிஞ்சான்(஁஁஁லா)	

2. -ஐ

1. அடை →	2. அசை →
அடைச்சான்(஁஁஁லா)	அசைச்சான்(஁஁஁லா)
அடைஞ்சான் (஁஁஁லா)	அசைஞ்சான்(஁஁஁லா)

-ச்ச்- எனும் இறந்தகால இடைநிலையை ஏற்கும் வினைச் சொற்கள் நிச்சயமாக ஒரு செயற்படுபொருளை கொண்டு விளங்கும். -ஞ்ச்- எனும் இடைநிலையை ஏங்கும் வினைகள் செயற்படுபொருள் இன்றியும், செயற்படுபொருளுடனும் வாக்கியத்தில் வழங்கி வரக் காணலாம்.

உதாரணம் :-

1. அவன் புத்தகத்தை ஒழிச்சான் (இஐ லொஐ னொஐலா)

அவன் ஒழிஞ்சான் / அவன் மரத்துக்குப் பின்னாலை ஒழிஞ்சான்.

(இஐ னொஐலா /இஐ றலே பிஐஐஐ னொஐலா)

-ய்- எனும் மெய் ஈற்றுப் பெறும் குறிப்பிட்ட வினையடிகள் -ச்ச- எனும் இடைநிலையை ஏற்பதுடன் -ஞ்ச- எனும் இடைநிலையையும் ஏற்று பேச்சு மொழியில் வழங்கி வரக் காணலாம்.

உதாரணம்

தோய் → தோய்ச்சன், தோஞ்சன் (ஔஐலா)

-ய் மெய் ஈற்றுப் பெறும் வினைகள் சில -ச்ச- எனும் இறந்தகால இடைநிலையை ஏற்காது யகரம் நீங்கலாக தனித்து -ஞ்ச - எனும் இடைநிலையை ஏற்று பேச்சு மொழியில் வழங்கி வருகின்றன.

உதாரணம்:   பாய்   →   பா(ய்)ஞ்சன் (ஔஐலா)
                                 செய்   →   செ(ய்)ஞ்சன் (ஔலா)

2.3 -ந்த்-

2.3.1 -இரு எனும் விகுதியுடன் முடிவடையும் கூட்டு வினைச்சொற்கள் -ந்த்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

உதாரணம்:   :
                                 இரு   →   இருந்தம்   (ஈஐஐலா)
                                 வச்சிரு   →   வச்சிருந்தன்   (ஔலா ஐஐலா)

஡ேலு஡் லி஡ு, ஂ஡ு ஆகிய லினைச் சாற்கள் -ந்த்- ஂனும் இடையிலையை ஂற்கின்றன.

உதாரணம் :-

லி஡ு   →   லி஡ுந்தாய்   (லுலுஂ)

ஂ஡ு   →   ஂ஡ுந்தாய்   (ஂ஡ுஂஂ)

2.3.2 அகர ஂற்றுப் ஡ெ஡ும் லினையடிகள் -ந்த்- ஂனும் இடையிலையை ஂற்கின்றன.

உதாரணம் :-

நட   →   நடந்தாய்   (ஂ஡ுஂஂஂ)

இற   →   இறந்தான்   (ஂ஡ுஂஂ)

2.3.3 ஆகார ஂற்றுப் ஡ெ஡ும் லினையடிகளும் -ந்த்- ஂனும் இடையிலையை ஂற்கின்றன.

உதாரணம் :-

லா   →   லந்தாய்   (ஂஂஂ)

தா   →   தந்தாய்   (ஂஂஂ)

காண்டா   →   காண்டந்தாய்   (ஂஂஂஂ)

2.3.4 ரகர ஡ெய் ஂற்றுப் ஡ெ஡ும் அதிக஡ான லினைச்சாற்கள் -- ந்த்-- ஂனும் இடையிலையை ஂற்கின்றன. அத்தகைய லினைச்சாற்கள் -த்த்- ஂனும் இடையிலையை ஂற்று லேறு ஡ாருள் குறிக்கலும் காணலா஡்.

உதாரணம் :-

சேர்   →   சேர்ந்தன்   (ஂஂஂஂ)   →   சேர்த்தன்   (ஂஂஂஂ)

லளர்   →   லளர்ந்தன்   (ஂஂஂஂ)   →   லளர்த்தன்   (ஂஂஂஂ)

2.3.5 முகர மெய் ஈற்றுப் பெறும் அதிகமான வினையடிகள் -ந்த்- எனும் இடைநிலையை ஏற்று பேச்சு மொழியில் வழங்கி வரக் காணலாம்.

உதாரணம் :-

இகழ் → இகழ்ந்தான் (சிந்தா உகா)

2.4 -ண்ட்-

2.4.1. முகர, மெய் ஈற்றுப் பெறும் குறிப்பிட்ட வினையடிகள், முகரம் நீங்கலாக -ண்ட்- எனும் இடைநிலையை ஏற்றும் பேச்சுத் தமிழில் வழங்கி வருகின்றன.

உதாரணம்:-

தவழ் → தவண்டன் (வெஊலா)

2.4.2 இவை தவிர 'ள'கர மெய் ஈற்றுப் பெறும் அதிகமான வினையடிகள் -ள் நீங்கலாக -ண்ட்- எனும் இடைநிலையை ஏற்று பேச்சு மொழியிலும் எழுத்து மொழியிலும் வழங்கி வரக் காணலாம்.

உதாரணம் :-

திரள் → திரண்டம் (உகைஉகா)

கொள் → கொண்டன், கொண்டம் (கன்கா)

2.4.3.-கொள் எனும் வினையடி ஏற்று வரும், கூட்டு வினைகள் யாவும் -ண்ட்- எனும் இடைநிலையை ஏற்று மொழியில் வழங்கி வரக் காணலாம்.

உதாரணம் :-

ஒப்புக்கொள் → ஒப்புக்கொண்டன். (கறவிரூகலா)
பற்றிக்கொள் → பற்றிக்கொண்டன் (அலீலாறகீகா)

2.4.4 இவை தவிரந்த நில், வெல் ஆகிய வினையடிகளும் பேச்சுத்தமிழில் -ண்ட்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

2.4.5

உதாரணம் :-

நில் → நிண்டன் (கிரியா)
வெல் → வெண்டன் (டிஜுவா)

2.5-ட்-

உண், தின்,காண், ஆகியன -ட்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

காண் → கண்டன் (டிஜீகா)

2.6-த்த்-

2.6.1. அதிகமான 'உகர'ஈற்றுப் பெறும் வினையடிகள் பேச்சுத்தமிழில் -இன்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கக் காணலாம். அவற்றில் -டு வுடன் முடிவடையும் வினையடிகளுக்கு முன்னர் குறில் உயிர் ஒலி இடம் பெறும் குறிப்பிட்ட வினைச் சொற்கள் -த்த்- எனும் இடைநிலையை ஏற்று மொழியில் வழங்கி வரக் காணலாம்.

உதாரணம் :-

பாடு → பாடினன் (பாடு + இன் +அன்) (௭௮௮)

படு → படுத்தன் (படு +த்த் +அன்) (ஐழை)

2.6.2. இவை தவிர்ந்த இழு, வில், கொளு போன்ற வினைச் சொற்களும் -த்த்- எனும் இடைநிலையை பேச்சுத்தமிழில் ஏற்கின்றன.

உதாரணம் :-

இழு → இழுத்தன் (௭௮௮)

2.7 -த்-

2.7.1 செய், அழு, உழு, நெய் போன்ற வினைச் சொற்கள் -த்- எனும் இடைநிலையை ஏற்று பேச்சு வழக்கில் வழங்கி வரக் காணலாம்.

உதாரணம் :-

செய் → செய்தன் (ஐழை)

2.8 -ட்ட்-

2.8.1 குறில் ஒலிக்குப் பின்னர் -டு- வுடன் முடிவுறும் அதிகமான வினைச் சொற்கள் -ட்ட்- எனும் இடைநிலையை ஏற்று வருகின்றன.

உதாரணம் :-

இடு → இட்டன் (௭௮௮)

-படு → -பட்டன் (ஐழை)

2.8.2 -படு, -இடு என்பன பின்னொட்டாக வரும் கூட்டு வினையடிகள் -டு- நீங்கலாக , -ட்ட- எனும் இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

உதாரணம் :-

பையில் +இடு → பையிலி → பையிலிட்டம் (ஓஓஓஓஓஓஓஓ)
பேரிடு → பேரிட்டன் (ஓஓஓஓஓஓ)

2.8.3 இவை தவிர்ந்த தவிழ், கேள், போடு ஆகிய வினைச்சொற்களும் -ட்ட- எனும் இடைநிலையை ஏற்று வரக் காணலாம்.

உதாரணம்:-

- கவிழ் → கவிட்டன் (ஓஓஓஓஓஓ)
- கேள் → கேட்டன் (ஓஓஓஓஓஓ)

2.9 -இன்-

2.9.1 “உ”கர ஈற்றுப் பெறும் பெரும்பாலான வினையடிகள் உகரம் நீங்கலாக -இன்- இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

உதாரணம்:-

- திரும்பு +இன் +அன் → திரும்பினன் (ஓஓஓஓஓஓ)

(ப்+உ)

-பு

- அனுப்பு → அனுப்பினன் (ஓஓஓஓஓஓ)
- குழம்பு → குழம்பினன் (ஓஓஓஓஓஓ)

-வு

- உதவு → உதவினன் (உதவிகலா)
- கழுவு → கழுவினன் (கீழ்வலா)

-கு

- ஒதுக்கு → ஒதுக்கினம் (வென்கலா)
- தொடங்கு → தொடங்கினம் (பென்கலா)

-து

- கடத்து → கடத்தினம் (பென்கலா)
- ஊத்து → ஊத்தினன் (வென்கலா)

-ட்டு

- வெட்டு → வெட்டினன் (கூழ்வலா)
- ஒட்டு → ஒட்டினன் (கூழ்வலா)

2.9.2 நெடில் உயிரொலிக்கு பின் -டு இடம்பெறும் வினையடிகளும் -இன்- இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

உதாரணம்:-

- ஓடு → ஓடினன் (தீவலா)
- ஆடு → ஆடினன் (கூழ்வலா)

2.10 -ன்-

போ எனும் வினையடி -ன்- எனும் இடைநிலையை ஏற்று வருகின்றது.

உதாரணம் :-

- போ → போனன் (கூயா)
- ஆகு → ஆனன். (பூனா)

தமிழ் மொழியில் காலங்காட்டும் இடைநிலைகளில் இறந்த கால இடைநிலைகளே அதிகம் உள்ளன. பேச்சுத் தமிழில் மட்டுமன்றி, எழுத்துத் தமிழிலும் இந்நிலை பொதுவாக உள்ளது.

3. நிகழ்கால இடைநிலைகள் (வர்கலாநகால பூதய)

தமிழ் இலக்கண நூல்கள், -ஆனின்று, -கின்று, கிறு ஆகிய மூன்று நிகழ்கால இடைநிலைகளைத் தருகின்றன. இவற்றுள் -ஆனின்று, தற்காலத்தில் வழக்கில் இல்லை. -கிறு, -கின்று ஆகிய இரண்டு இடைநிலைகளும் எல்லா வினைகளுடனும் வருகின்றன. -கின்று, -கிறு ஆகிய இடைநிலைகளின் இறுதி உகரம் சொற் புணர்ச்சியின் போது கெடுவதாக இலக்கண ஆசிரியர் விளக்குவர். தற்கால மொழியில் அறிஞர்கள் இவற்றை ஈற்று உகரம் அற்ற -கிற், -கின்ற என்ற வடிவமாக கொள்வர். சில வகையான வினைகளுடன் இந்த இடைநிலைகள் சேரும் போது இவற்றின் முதல் உள்ள ககர மெய் இரட்டிக்க காணலாம். இதனடிப்படையில் தற்கால மொழியியல் அறிஞர்கள் இவற்றை -க்கிற், -க்கின்ற என்பன நிகழ்கால இடைநிலைகளின் மாற்று வடிவமாக கொள்வர்.

மேற்குறிப்பிட்ட வரன்முறை எழுத்து மொழிக்குரியது. பேச்சு மொழிக்குரிய நிகழ்கால இடைநிலைகள் இவற்றிலிருந்து சற்றே வேறுபட்டன. -ற், -இற், -க்கிற்- ஆகியனவே பேச்சுமொழிக்குரிய நிகழ்கால இடைநிலைகளாகும். எழுத்து மொழி போன்று எல்லா வினைச்சொற்களும் இம் மூன்று நிகழ்கால இடைநிலைகளையும்

ஏற்பதில்லை. சில வினைகள் -ற். இடைநிலையையும், சில வினைகள் -இற். இடைநிலையையும், சில வினைகள் -க்கிற். இடைநிலையையும் ஏற்கின்றன.

3.1 -ற்-

3.1.1 வா, போ, தா, கொண்டா ஆகிய வினைகளும் -உகர ஈற்றுப் பெறும் வினைகளும் -ற்- எனும் நிகழ்கால இடைநிலையை ஏற்று வருகின்றன.

உதாரணம் :-

- வா → வா+ற்+அன் → வாறன் (உவலா)
- போ → போ+ற்+அன் → போறன் (ஓவலா)
- சொல்லு → சொல்லு+ற்+அன் → சொல்லுறன் (கிஓவலா)
- மூடு → மூடுறன் (வஓவலா)
- சுடு → சுடுறன் (ஊவலா)
- ஆட்டு → ஆட்டுறன் (ஊவலா)

3.2 -இற்-

பேச்சுத்தமிழில் இறந்த காலத்தைக் குறிக்க -ஞ்ச்- எனும் இடைநிலையை ஏற்று வரும் வினையடிகள் நிகழ்காலத்தைக் குறிக்க -இற்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

3.2.1. யகர மெய் ஈற்று வினையடிகள் -இற்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

4. எதிர்கால இடைநிலைகள் (අනාගතකාල ප්‍රභව)

தமிழ் இலக்கண நூல்கள் -ப்-, -வ்-, ஆகிய இரண்டு எதிர்கால இடைநிலைகளைத் தருகின்றன. சில வகையான வினைச் சொற்கள் எதிர்கால இடைநிலையாக -ப்ப்-, என்பதை ஏற்கின்றன. அவ் வகையில் எதிர்கால இடைநிலைகள் மூன்று எனக் கொள்ள வேண்டும். எல்லா வினைச்சொற்களும் இம் மூன்று இடைநிலைகளையும் ஏற்பதில்லை. சில இடைநிலைகள் -ப்- இடைநிலையையும், சில வினைகள் -வ்- இடைநிலையையும், மேலும் சில வினைகள் -ப்ப்- எனும் இடைநிலையையும் ஏற்கின்றன.

பேச்சு மற்றும் எழுத்துத் தமிழ் ஆகியவற்றில் எதிர்கால வினைச் சொற்களை அவை ஏற்கும் இடைநிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மூன்று தொகுதிகளாக வகைப்படுத்தலாம்.

4.1.-ப்ப்-

4.1.1 இகர அல்லது ஐகார ஈற்றுப் பெறும் அதிகமான வினையடிகள் (சில தவிர) எதிர்காலத்தைக் குறிக்க -ப்ப்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

உதாரணம் :-

- படி → படிப்பன் (ඉගෙනෙන්නවා)
- குடி → குடிப்பன் (බොවවා)

4.1.2 மேலும் அகர ஈற்றுப் பெறும் வினையடிசுளும் எதிர்காலத்தைக் குறிக்க -ப்- எனும் இடைநிலையையே ஏற்கின்றன.

உதாரணம் :-

- நட → நடப்பன் (஁ரீ஁லல)
- பிற → பிறப்பாய் (஁சீ஁லல)

4.1.3 இலவ தவிர்ந்த குடு, பார், இரு, எடு போன்றனவும் -ப்- எனும் இடைநிலையையே ஏற்கின்றன.

உதாரணம் :-

- குடு → குடுப்பன் (஁஁லல)
- பார் → பார்ப்பன் (஁஁லல)

இவ்வாறு எதிர்காலம் காட்ட -ப்- இடைநிலையே ஏற்கும் எல்லா வினைகளைத் தற்கால மொழியியல் அறிஞர் வல்வினை என்பர்.

4.2 -ப்-

உண், தின், காண் ஆகிய வினைகள் எதிர்காலத்தைக் குறிக்க -ப்- எனும் இடைநிலையே ஏற்கின்றன.

உதாரணம் :-

- உண் → உண்பான் (கலல)

நில், கேள், வில் ஆகியன எழுத்து மொழியில் -ப்- எனும் இடைநிலையே ஏற்க காணலாம். ஆனால் பேச்சு மொழியில் -ப்- இரட்டித்து வரக் காணலாம்.

உதாரணம் :-

- நில் → நிப்பன் (஁஁லல)

இவ்வாறு எதிர்காலம் காட்ட -ப்- இடைநிலையே ஏற்கும் வினைகளைத் தற்கால மொழியியல் அறிஞர் இடைவினை என்பர்.

4.3.-வ்-

4.3.1 அதிகமான உகர ஈற்றுப் பெறும் வினையடிகள் எதிர்காலத்தைக் காட்ட -வ்- எனும் இடைநிலையை ஏற்கின்றன.

உதாரணம் :-

- அழு → அழுவான் (ஈழைலா)
- மூடு → மூடுவன் (ஓழைலா)
- பாடு → பாடுவன் (ஓழைலா)

4.3.2 இவை தவிர்ந்த வா, போ, தா, கொண்டு வா ஆகியனவும் --வ்-- இடைநிலையையே ஏற்கின்றன.

உதாரணம் :-

- கொண்டருவன். (ஓழைலா)
- வருவன். (ஓழைலா)

4.3.3 மேலும் முகர ஈற்றுப் பெறும் வினையடிகளும் எதிர்காலத்தைக் குறிக்க -வ்- இடைநிலையை ஏற்கின்றன. மெய்யீற்று முகரத்தின் மீது உகரம் ஏறி வரக் காணலாம்.

உதாரணம் :-

- இகழ் → இகழுவான் (ஈழைலா)

4.3.4 ரகர, மெய் ஈற்றுப் பெறும் வினையடிகளும் -வ்- இடைநிலையை ஏற்கின்றன. (ர > ரு)

உதாரணம் :-

- உணர் → உணருவன் (ஓழைலா)
- வளர் → வளருவன் (ஓழைலா)

இவ்வாறு எதிர்காலம் காட்ட -வ்- இடைநிலையை ஏற்கும் வினைகளை எல்லாம் தற்கால மொழியில் அறிஞர் மெல்வினை என்பர்.

முடிவுரை

பொதுவாக சிங்கள வினைச் சொல்லுக்குரிய பொருத்தமான வினையடியைத் தெரிந்துகொண்ட மாணவர்கள் கூட வினையடிகளுக்குப் பொருத்தமான காலங்காட்டும் இடைநிலைகளைப் பயன்படுத்துவதிலும், எழுவாய்க்கேற்ப திணை, பால், எண், இட விசுதிகளைப் பயன்படுத்துவதிலும் தவறிழைக்கின்றனர். இவ்வாய்வில் வினையடிக்குப் பொருத்தமான காலங்காட்டும் இடைநிலையை பயன்படுத்துவதிலே அதிக தவறுகள் இனங்காணப்பட்டன. தெரிநிலை வினைகள் ஏற்கும் கால இடைநிலைகள் பற்றிய விளக்கம் மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. காலங்காட்டும் வினைச் சொற்களை அவற்றின் அமைப்பின் அடிப்படையில் ஆராய்கின்ற போது, இப்பகுதி மிகவும் கடினமான பகுதியாக இருப்பினும் தமிழை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்கின்ற மாணவர்கள் இதன் கடினத்தன்மையை அறிந்து கற்கையில் மொழி கற்றல் இலகுவானதாக அமையும். எனவே இவ் ஆய்வுக் கட்டுரையானது தமிழை இரண்டாம் மொழியாக கற்கின்ற மாணவர்களுக்கும், கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கும் மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையும் என நம்புகின்றேன்.

உசாத்துணை நூல்கள்.

தமிழ் நூல்

நு.:மான்,எம்,ஏ. (2006),அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம், வாசகர் சங்கம் 139 சாஹ்ராக் கல்லூரி வீதி கல்முனை 7, இலங்கை.

ஆங்கில நூல்கள்

Balasubramaniam, K. Rtnamalar, K. Subathini, R. 1999. "Studies in Sri Lankan Tamil Linguistics and Culture". University of Jaffna Publication, Jaffna, Sri Lanka

Bodhippriya Subadra Siriwardena. 2001. "Practical Sinhala for beginners". Heritage house, G5, Vipulasena MW, Housing Complex Colombo10, Sri Lanka

James.W.Gair, Suseendirarajah, S. and Karunatilake, W.S. 1978. "An Introduction to Spoken Tamil", External services agency publications, No:3, University of Sri Lanka.

Kailainathan, R. 2009. "A Contrastive Study of Tamil and Sinhala Auxiliaries", Harikaran printers, Jaffna

Suseendirarajah,S. 1993. 'Jaffna Tamil, Phonology and Morphology'. University of Jaffna publication, Jaffna, Sri Lanka.